

Zato je v sklepu zahteva, da bi moral opis strukture besedila ali formalnih sprememb žanra razložiti dejavnike, ki so življenjskega pomena za posameznika in za skupnost.

Prav tak namen ima raziskava *Wolfganga Preisdanzena O prednosti komičnega v prikazovanju zgodovinske izkušnje v sodobnih nemških romanih*. Njen avtor se odreče Freudovi in drugim splošnoveljavnim razlagam humorja v korist presojanja norm, ki obvladujejo osmišljanje ter določajo, kaj velja za negativno, zlo in napačno. Komika vanje vnaša razpoko dvoma. V prikazu enkratne zgodovinske (medvojne) izkušnje, ki ji vrača težo in vrednoto, pa zminira tudi vzvišeni smisel, pomembnost in smotnost uradnega zgodovinopisja. Tako je hkrati provokacija in samoproblematizacija, ki spodbuja bralčeve iznajdbo drugačnih stališč. Inventivno bralčevo dejavnost seveda predpostavljajo umetniška dela, ne pa trivialne kriminalke o sodobnem anglo-amerškem junaku Jamesu Bondu, katerih naratološko kombinatoriko analizira *Umberto Eco*. Prek parnih opozicij likov in vrednot, ki jih utelešajo, in prek opazovanja fabulativnih shem z neznatnimi variacijami avtor razkrije njihovo netolerantno, dogmatsko in konzervativno manihejsko ideologijo. *W. Iser v Implicitnem bralcu* odkriva, kako avtor romana Tom Jones prav kontrast in opozicijo izkorišča za vodenje bralčevega konfiguriranja smisla oz. uresničevanja "virtualne razsežnosti romana". Bralec v svoji predstavi z dinamično interakcijo premošča razdaljo med pojavom in njegovo negativno obliko. Pripovedovalčevi nagovori ga vodijo v vse bolj izostreno opazovanje in presojanje početja literarnih likov s položaja advokata, ki na videz samostojno vrednoti družbene norme in s simpatijo spremlja junakove prekrške. Nobena vrednota ni prikazana afirmativno reducirano, temveč prek izmaličenja v okoliščinah. V taki strategiji romana in vodenju bralca Iser prepoznavna zgodovinski odsev dobe, ki je namesto univerzalizma normativnih sistemov poudarjala empirično izkušnjo. Zgodovinska utemeljitev strukturnih sprememb žanra je predmet razprave *Paula Ricoeura Metamorfoze zapleta*, v kateri avtor naratološke kategorije opazuje v luči gibljivega razmerja med težnjo po verodostojnosti in zavedanjem pogojenosti z žanrskimi konvencijami. V Frycovi Anatomiji kritike ugleda padajočo linijo pripovednih modusov, ki se približujejo vse večji mimetičnosti, in nasprotno linijo literarnih simbolov, ki se vzpenja v totaliteto in enotnost. Na vprašanje postmoderne o koncu pripovedništva pa odgovarja s pomislekom o besedilni poanti.

Pričujoča recenzija je skušala med izbrane razprave vnesti nek red, kajti urednik jih v knjigi ni niti kronološko niti drugače smiselno razporedil, s čimer bi okrepil bralčevo orientacijo. Posamezna besedila imajo svoje opombe in v njih navedene odnose, ki pa jih pregled literature na koncu knjige žal ne upošteva, čeprav navaja veliko temeljnih naratoloških del. Poleg včasih nevzdržne količine spregledanih korektur so v knjigi tudi terminološke napake (konstantiv namesto konstativ) in neprecizni prevedki (tudi brez izvirkov v oklepaju), kar ob neuskajenosti med prevodi iz različnih jezikov čez mero povečuje različnosti strokovnih izrazov in njihovo pomensko nejasnost. Čeprav gre za zbornik, ne bi bilo odveč kazalo navedenih avtorjev, še bolj pa bi bralec potreboval pojmovno kazalo.

Irena Novak-Popov
Filozofska fakulteta v Ljubljani

ANIČEV HRVAŠKI SLOVAR*

Izid enozvezkovnega *Rječnika hrvatskoga jezika* je pomemben hrvaški slovaropisni dosežek; ni samo odločilni mejnik v prikazovanju besediščne podobe jezika, ampak je tudi temeljni dejavnik hrvaške jezikovne osamosvojitve in usmerjevalni priročnik jezikovne kulture. Čeprav v naslovu ni povedano, da gre za slovarsko zajetje *sodobnega knjižnega jezika*, je vendar iz spremnega besedila (O koncepciji rječnika, 876-887) razvidno, da avtor Vladimir Anić, profesor za hrvaški knjižni jezik na zagrebškem vseučilišču, opisuje, pomensko razčlenjuje in vrednoti besedišče prav s stališča *hrvaškosti, sodobnosti in knjižnosti (standardnosti)*. Pri tem seveda ne moremo zanemariti dejstva, da je živel knjižna hrvaščina poldrugo stoletje v spreji s knjižno srbsčino; to se ni kazalo samo v poimenovanju v več različicah (hrvatskosrpski, hrvatski i srpski, hrvatski ili srpski idr.) ali v razmerju ijekavsko : ekavsko, ampak tudi globlje v omahovanju rabe v besedju in na slovnični ravni; seveda tudi razmerje latinica : cirilica ni nepomembno. Pravzaprav se je vsa novejša zgodovina hrvaškega knjižnega jezika dogajala v značilni napetosti med prizadevanji za ustvaritev hrvaške jezikovne individualnosti in njeno utrditvijo ter

* Vladimir Anić, *Rječnik hrvatskoga jezika*, Novi Liber, Zagreb 1991, 887 str.

zunanji pritiski po zabrisovanju različnosti in zmanjševanju njihove vloge. Zato kljub kompromisnim poskusom med 'variantama' ni moglo priti do odkritosrčnega dogovora.

Obravnavani enozvezkovni slovar ima svojega predhodnika v Iveković-Brozovem slovarju istega naslova (v dveh knjigah) iz leta 1901; toda ker je od takrat preteklo skoraj celo stoletje (tudi za jezik nenavadno burno), je razumljivo, da je hrvaška knjižnojezikovna resničnost glede na takratno precej spremenjena, tako da je Aničev slovar v marsičem mogoče imeti za pionirsko delo. Otresti se je moral vseh nekdanjih predsodkov in omahovanj in si izdelati trdna nova izhodišča. In to se mu je vsekakor posrečilo. Na drugi strani pa se slovarju zelo pozna, da je v zadnji fazi avtorju pri izdelavi pomagala večja skupina sodelavcev in je zaradi časovne stiske oslablo usklajevanje; zato se niso mogli izogniti nekaterim vidnejšim nedoslednostim, nedomišljenostim in drugim spodrslijajem, ki bolj ali manj motijo. Tudi po tehnični plati je videti, da je slovar tiskarsko nastajal v nervoznih razmerah.

Avtor je gradivo za slovar skrbno zbiral več kot dve desetletji in vir mu niso bila samo tiskana besedila in slovarji; veliko je zajel iz živega govornega jezika in iz svoje vednosti, zlasti je veliko novega zapisal iz frazeologije. Avtor o teh vprašanih sicer na kratko poroča v spremnem besedilu, vendar je oris virov in način izpisovanja vseeno preskopal, da bi bilo mogoče jasneje spoznati jezikovni temelj, iz katerega je zrastle slovar; več bi radi zvedeli o tem, kako so med izpisanimi besedili zastopane različne zvrsti jezika, kakšno je razmerje med leposlovjem in drugimi tipi besedil, kako daleč v zgodovino seže sodobnost ipd.

Glede na to, da je bilo v slovar sprejetih samo okoli 35 tisoč besednih enot v statusu iztočnic, premalo izvemo tudi o merilih, ki so odločala o sprejemu, zlasti še zaradi tega, ker med njimi pogrešam besede, ki so celo v spremnem besedilu pogosto rabljene, npr. *odrednica, ideologem, algebra* idr., ali npr. *suživot*. Posebno vprašanje so sopomenke, ki deloma nastopajo tudi kot iztočnice, druge pa ostajajo nekako skrite; z njimi se bogastvo slovarskega besednega fonda poveča na blizu 70 tisoč enot. Gotovo je mesto iztočnice v slovarju bolj izpostavljeno (in pomembnejše) od mesta sopomenke; to načelo v slovarju ni vedno uresničeno. Tako ima npr. iztočnica DROGARNA, ki je označena kot neudomačeni ideološki neologizem 1941, ob sebi neoznačeno sopomenko (ali razlago) *drogerija*, vendar ta ne dobi statusa iztočnice in zato ostaja tudi brez pomenske razlage. Včasih lahko tudi podvomimo, ali gre za čiste sopomenke. Pri iztočnici FARMERKE z oznako *pogovorno* (hlače sportskoga kroja od posebnoga platna) sta navedeni sopomenki *farmer* in *traperice*. Od njiju nastopa druga tudi kot iztočnica, vendar z oznako *pogovorno, žargonsko* in z razlago (hlače od pamučnog platna krojene po uzoru na radna odijela američkih traperov i farmerov), ki se precej razlikuje od tiste pri farmerkah. Tu naj omenim, da je med iztočnicami tudi nekaj lastnih imen, v glavnem gre za imena prebivalcev in prebivalk pomembnejših mest, pokraj in držav v zelo strogem izboru.

Posebno skrb je avtor posvetil besednemu naglaševanju. Sam pravi (str. 878), da je v iztočnicah in v oblikah, ki jih navaja v lomljenih oklepajih (kadar naglasno ali v ponaglasnih dolžinah odstopajo od izhodiščne), izbral najbolj splošno razširjeni, naravni in neopazni naglas; dopušča tudi možnost delnega drugačnega naglaševanja, vendar v slovarju ne navaja dvojnici. Bolj neukega uporabnika slovarja bo spravila v zadrego trditve (878), da v hrvaščini zadnji zlog ne more biti naglašen, ko pa dvozložni primer *cvijet* v istem besedilu to trditev zanika. Nenavadno je tudi, da ni nikjer omenjena možnost dvonaglasnosti pri nekaterih tipih sestavljenk in zloženk, ki se očitno upirajo enonaglasnosti kot npr. sedemzložnica *lumpenproletarijat*, ki ima kar pet prednaglasnih zlogov.

Težko nalogo si je avtor slovarja naložil z odločitvijo, da bo pri prevzetih besedah za slovnico oznako v oglatem oklepaju določil še njihov izvor oz. kulturno plast, iz katere je bila beseda sprejeta v hrvaščino. Avtor pravilno ugotavlja, da te oznake nimajo standardološke vrednosti, so pa lahko v povezavi z drugimi (zvrstnimi, stilnimi, časovnimi itd.) oznakami zelo informativne. Te etimološke oznake so bodisi enodelne in pomenijo posamezne jezike (italijansščina, nemščina, francoščina itd.) ali njihove skupine (orientalno, klasično ipd.) bodisi kombinirane iz dveh jezikov ali skupin, npr. zelo pogosta oznaka *klas. evr.* (klasično izročilo, evropeizem). V splošnem je mogoče reči, da so rešitve glede na sprejeta načela ustrezne, dvomi pa nastajajo ob vprašanju, ali so res označene vse prevzete besede oz. družine, in seveda ob posameznih oznakah. Tako lahko glede drugoslovanskih prvin ugotovimo, da je dobil oznako samo manjši del, npr. da so *sustav, skladba, skladatelj* idr. iz češčine, *kolhoz, šinjel* idr. iz ruščine, medtem ko se je večina nekdanjih slovanskih knjižnih izposojenk tako prepletla z domačinkami (*samobitnost, predmet* itd.), da bi bila oznaka že skoraj vsiljiva. Nekoliko preseneča dejstvo, da je srbsščina popolnoma zamolčana. Tu intam manjka oznaka tudi pri besedah iz neslovanskih jezikov, npr. pri glagolu *stornirati*; ponekod oznaka ni najbolj ustreza, npr. pri iztočnici *huncut*, ki da je iz madžarščine. Če pomislimo, da imamo poleg številnih različic (huncvet, huncot, huncat, huncfot, huncvat, huncvert, huncvit - gl. Besedišče slovenskega jezika I, 243) besedo v enaki podobi tudi v slovenščini, in če vemo, da imajo vse različice izhodišče v nam. Hundsfoth (pasja taca), je na dlani, da bi morala ob madžarščini, ki je besedo tudi prevzela, stati tudi nemščina. Kot v slovenščino je prišlo tudi v hrvaščino veliko francoskih besed z nemškim posredništvom, zato je nekoliko zavajajoča oznaka [fr.] pri iztočnicah, kot je npr. *fjaker*, ki je

po izvoru res iz francoščine, toda za hrvaško in naše okolje izhaja iz avstrijske nemščine; oznaka bi morala biti dopolnjena z nemščino. V nekaterih primerih pa je oznaka preveč splošna. Tako je iztočnica *intermeo* označena kot *klasično izročilo, evropeizem*, čeprav glasovno vidno dokazuje italijansko posredništvo. Včasih je mogoče podvomiti o tem, ali res velja etimološka oznaka za vse pomene. Tak primer je iztočnica *trap*, ki je označena z *nizozemsko*; če to velja za prvi pomen (podvožje), je kaj malo verjetno, da bi oznaka ustrezala tudi za drugi pomen (jama za krompir).

Ena od opaznih posebnosti Aničevega slovarja je gotovo velika pisanost zvrstnih, stilnih in drugih oznak (kvalifikatorjev), ki pogosto nastopajo v nizih (tudi do pet skupaj). Večinoma imajo te oznake svoje ustreznice tudi v drugih slovarjih knjižnih jezikov, deloma pa se pomensko ali vrednostno območje posamezne oznake ne ujema z istovrstnimi v drugih jezikih; tako npr. pokriva oznaka za žargon tudi sleng. Za pravilno razumevanje nakopičenih oznak bi bilo za uporabnika nujno potrebno navodilo, saj oznake v nizih niso razvrščene po abecedi, ampak (verjetno) po stopnji moči, ki jo posamezna oznaka za tisto besedo ali pomen ima. Oglejmo si nekaj primerov. Iztočnica *larmadžija* ima oznake: *razg. deprec. iron. pejor.* in za razlago še sopomenke *bukač, vikač, galamdžija*. Vse tri nastopajo tudi kot iztočnice, prva brez vsake oznake, druga z oznako *pejor.* in tretja z oznako *deprec.* Prav tako kot *larmadžija* ima štiri oznake tudi glagol *krepati* v drugem pomenu (umreti), ki se ločijo od gornjega niza samo v drugem členu (namesto *deprec.* je *žarg.*), razvrstitev enakih členov pa je čisto drugačna. Pri *krepati* je *pejor.* na prvem mestu, *razg.* na tretjem in *iron.* na zadnjem. Če vse to upoštevamo, se zdi, da bi dobili na stotine vrednostnih tipov besed. To pa gotovo ne ustreza resničnim razmerjem med njimi. Včasih dobimo tudi vtis, da se oznake v nizih deloma prekrivajo (žarg. razg.), ali si celo nasprotujejo oz. se izključujejo, npr. *regionalno, opčejezično, razgovorno* pri isti iztočnici. Zelo posrečeno pa se pogosto informacijsko dopolnjuje katera teh oznak z etimološko. Tako dobi npr. pri iztočnici *javašluk* regionalnost svoje zemljepisno določilo v etimološki oznaki [orj.]. Zanimiva je oznaka *ideološki neologizem* (z letnico), ki je večinoma povezana z letom 1941 in 1945, npr. *doglavnik 2, krugovalnik, fiskultura* itd.

Osrednja naloga slovarja je seveda pomenska razčlenitev posameznih enot, razlage pomenov in njihova gradivska ponazoritev. Pri razlagah se je avtor ravnal precej svobodno in se ni dal preveč voditi trdnim vzorcem, ki navadno ustvarjajo v slovarjih utrudljivo monotonost. Tu smo priča nasprotnemu, saj je prav iz razlag mogoče razbrati veliko avtorjevo iznajdljivost in iskrihost. Glede ponazarjalnega gradiva lahko ugotovimo, da je zelo ustrezno izbrano in udarno dopolnjuje razlage, vendar ga je tudi za slovar tega obsega opazno premalo; včasih se celo večji geselski članki zadovoljujejo z golimi razlagami. Tuintam pogrešamo v razlagah kakšno bistveno razlikovalno prvino, npr. pri iztočnici *vikendica* (kuća) v kojoj se provodi tjedni ili godišnji odmor), kjer manjka določilo, za kakšno hišo gre. Škoda je tudi, da grafično niso ločene prave razlage od pojasnil in komentarjev glede rabe, ki ponekod nadomeščajo razlago.

Posebno vprašanje je odnos med razlagami in sopomenkami. Če bi se npr. iz slovarja hoteli poučiti, katera od štirih sopomenk *faktor, činilac, činitelj, čimbenik* je za današnjo rabo najbolj normalna ali priporočljiva, dobimo v njem tele informacije: Vse štiri nastopajo kot iztočnice; *čimbenik* in *činilac* imata isto razlago (ono ili onaj što ima važna udjela u čemu; pokretna snaga), pri *čimbeniku* stojijo sopomenke *činitelj, činilac, faktor*, pri *činilac* pa *činitelj, čimbenik, faktor*; iztočnica *činitelj* nima razlage, nadomešča jo sopomenka *činilac*; iztočnica *faktor* ima etimološko oznako [klas. evr.] in malo drugačno razlago (sredstvo, pokretna snaga, uzrok ili uvjet čega) in sopomenke *činilac, činitelj, čimbenik*. Ker si z abecedno razvrstivijo sopomenk ne moremo kaj prida pomagati, lahko sklepamo, da sta najbolj priporočljiva *činilac* in *čimbenik*; *činitelj* je nekoliko odrinjen (nima razlage), *faktor* pa je tujka.

Imenitnejši del (večjih) slovarskih člankov je bogata frazeologija. Frazeološko gradivo je razvrščeno na koncu članka v posebnem razdelku, ki ga uvaja kvadratno znamenje, navadno je pred tem še prostor za t.i. sintagmatske zveze, ki jih uvaja trikotnik. Razmejitev med razdelkoma je trdna, vendar se včasih tudi kaj pomeša. Tako je npr. pri iztočnici *cijena zveza pristupačna cijena* navedena za trikotnikom, pri iztočnici *pristupačan* pa so *pristupačne cijene* dobile frazeološko vrednost (navedene so za kvadratom).

Čeprav je hvalevredna količina in raznovrstnost tega gradiva, je manj razveseljiva njegova predstavitev in obdelava. Težko si je razložiti, zakaj avtor ni poskrbel za večjo sistematičnost in vsaj najnujnejšo uskladiitev; prav neverjetno je, da se je to zgodilo v hrvaškem slovaropisju, ki se v zadnjem času prav na frazeološkem področju v teoriji in praksi lahko ponaša s pomembnimi dosežki (prim. Antica Menac (red.), *Rusko hrvatski ili srpski frazeološki rječnik* 1, 2, Zagreb 1979, 1980; Josip Matesić, *Frazeološki rječnik hrvatskoga ili srpskog jezika*, Zagreb 1982). Tudi sicer so se standardi za obdelavo frazeologije v slovarjih zelo poostriili (prim. Harald Burger, *Phraseologie in den Wörterbüchern des heutigen Deutsch*, Germanistische Linguistik 1-4/1982, 13-66; Jürgen Petermann, *Frazeologija v Slovarju slovenskega knjižnega jezika* 1-4, Obdobja 8, 301-310, Ljubljana 1988). Gre predvsem za določitev izhodiščne oblike t. i. frazemov, ki naj v slovarju ostanejo enaki na vseh mestih, kjer se pri nosilnih besedah navajajo; prav tako morajo biti tudi razlage za iste frazeme identične. V slovaropisni praksi se je pokazalo, da so

ta načela komajda stoodstotno uresničljiva, vendar se temu idealu slovaropisci z močnejšim izročilom (in računalniško podporo) poskušajo približati.

Glavne pomanjkljivosti Aničevega slovarja v območju frazeologije je mogoče strniti v nekaj točk: 1. pogosto so iste fraze navedene v različnih dolžinah, kar pomeni, da obsežejo tudi eno ali več prvin, ki so v resnici proste (nezraščene); 2. glagolska oblika v frazi je na enem mestu osebna, na drugem nedoločna; 3. fraza je pri eni iztočnici v oklepaju razširjena z drugimi sestavinami, pri drugi ni; 4. pregibne sestavine ne nastopajo povsod v isti obliki; 5. razlage istih fraz so si na različnih mestih sicer podobne, niso pa enake; 6. fraze so včasih navedene pri vseh nosilnih besedah, pogosto tudi ne.

Nekaj primerov za ponazoritev različnih obravnav. Pri VEZATI ima fr. *biti vezanih ruku* razlago nemati slobodu odločevanja, pri RUKA je ista fr. razložena z biti ovisan o kome, biti ograničen u raspolaganju čime, u djelovanju; najbrž je tudi glagol biti mogoče zamenjati, saj ga sicer ne bi mogli ponoviti v razlagi. Pri RUKA ima druga fr. obliko *na dohvat ruke* (vrlo blizu), pri DOHVAT pa *biti na dohvat ruke* (biti posve blizu); bolj zapleten je primer s fr. *brojiti zvijezde* (gubiti vrijeme u okolici) pri ZVIJEZDA, ki jo zaman iščemo pri glagolu *brojiti*, saj ga v slovarju sploh ni. Sele pri glagolu BROJATI najdemo fr. *brojati zvijezde*, vendar z dvojno razlago: a. dosađivati se od nerada, b. osvješćivati se nakon jakog udarca. Ali velja razlaga b. tudi za BROJITI? Pri pridevniku SUH je navedena fr. *osjećati se kao riba na suhu* (osjećati se vrlo neugodno i nesigurno), pri RIBA je njena oblika bistveno spremenjena: *kao riba na suhom* (u neprilici, bespomoćno, ne snalazeći se); spet se v razlagi ponovi glagol *osjećati se*, kar pomeni, da je zamenljiv. Tudi *na suhu*: *na suhom* ni vezano na eno ali drugo obliko fr. Fr. *šutjeti kao riba* (ne progovoriti ni riječi, biti kao nijem) dobi pri šutjeti obliko *šuti kao zaklan* (*kao zaliven, kao riba*) - (ne priča ono što mu je povjereno, zna ŠUTJETI, ne želi govoriti, ne odaje se). Ni jasno, ali je nedoločnik zamenjan s 3. osebo slučajno in, ali je drugačna razlaga zaradi dodatnih prvin v fr. Včasih bo prišel uporabnik v zadrego zaradi različnih vrednostnih oznak pri istih frazah. Pri LEDINA ima fr. *zabosti nosom u ledinu* oznako *derogativno* (poginuti na bojnem polju), pri ZABOSTI je njena oblika malo spremenjena; *zabosti nos u ledinu* (*zemlju*), ima pa oznako *ironično* (pasti u ratu u značenju besmislene pogibije). Od česa naj bi bila odvisna različnost oznak? Pri tretji nosilni besedi NOS te fr. ni, tako da nadaljnje preverjanje ni mogoče. V nekaterih primerih so nedoslednosti precej zakrite. Tako je pri dovršniku PROGLEDATI (nedov. je *proglédati*) fr. *progledati* (*komu*) *kroz prste* pravilno razložena z dovršnikom (postupiti blago, popustljivo prema komu), medtem ko je pri PRST enaka oblika fr. razložena z nedovršnikom (biti popustljiv prema komu). Da bi šlo v tem primeru za nedov. *proglédati* ni z ničimer nakazano. Pri GLEDATI sta spremenjeni fr. in razlaga: *gledati kroz prste* (*kome*) - biti previše popustljiv prema kome. itd.

Omenil sem že, da je v slovarju preveč tehničnih oz. tiskarskih spodrsnjajev. Spredaj v seznamu okrajšav niso navedene vse, ki jih srečamo v slovarju, med jeziki manjkata npr. ruščina in nizozemščina, oznake niso zmeraj enako okrajšane (*deprec., deprec, depr.*), oznaka *pren.* nastopa dvakrat, prvič pojasnjena kot preneseno značenje/prijenosno značenje, drugič samo kot preneseno; oznaka *m* je razložena kot muški rod, nom. jd na suglasnik *o/e*, poševni tisk se je včasih prikradel namesto pokončnega. Precej motijo tiskarske napake v besedilu o konceptu slovarja, npr. *zovemu* nam. *zovemo* (877), *upravno* nam. *upravo* (881), *samopouznan* nam. *samopouzdan* (883).

Rječnik hrvatskoga jezika je kljub naštetim pomanjkljivostim veliko leksikografsko dejanje; avtor Vladimir Anić je moral zbrati in razčleniti in ovrednotiti izredno težavno in raznoliko jezikovno gradivo, ki ustvarja podobo sodobnega hrvaškega knjižnega jezika. Nalogo je rešil izvirno in elegantno, želeli je le, da bi za novo izdajo usklajevalno načelo učinkoviteje delovalo.

Franc Jakopin
Ljubljana